

Arrest

nr. 78 426 van 29 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 december 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. KOLINSKY en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 april 2008 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 oktober 2008 werd de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 8 november 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt betekend op 23 november 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Dat de aangehaalde medische problematiek niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980. De arts-adviseur stelt in zijn verslag dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening, waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt. Het betreft een aandoening, waarvoor verderzetting van de behandeling en regelmatig gespecialiseerde opvolging noodzakelijk is. Volgens de arts-adviseur kan betrokkene reizen en is er geen medische noodzaak tot mantelzorg. Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko. Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratief dossier van betrokkene blijkt dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Marokko. De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige medicatie, behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Marokko. Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat Marokko een systeem van sociaal zekerheid kent. Dit systeem bestaat enerzijds uit de AMO (Assurance Maladie Obligatoire) voor werknemers uit zowel de publieke als de private sector dat de belanghebbenden beschermt in geval van o.m. ziekte, invaliditeit en ouderdom, het INAYA-regime voor ambachtslui, handelaars en vrije beroepen, en het RAMED-systeem (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis) dat gebaseerd is op het solidariteitsprincipe en ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten de toegang tot de Marokkaanse gezondheidszorg garandeert. Daarnaast is er de stichting van koning Mohamed V die zich tot doel stelt om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Naast het opzetten van projecten voor vrouwen, gehandicapten en kinderen, heeft de stichting ook humanitaire projecten, zoals het leveren van voedselpakketten vooral tijdens de ramadan, en werkt ze ook rond het toegankelijk maken van de gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij. Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko – het land waar zij tenslotte ruim 40 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp. De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd. Verder dient vermeld te worden dat betrokkene een beroep kan doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen. Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: elementen van duurzame lokale verankering) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko.

Derhalve

*1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of*

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM. Verzoekster werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een “*Manifeste dwaling en miskenning van het principe van goed bestuur.*”

Verzoekster betoogt als volgt: “*De beslissing steunt op een verkeerde interpretatie van de mogelijke zorgen in het land van herkomst daar waar deze verzorging niet kan verstrekt worden op het platteland doch slechts in de grotere steden maar dat vertoogster zich deze verplaatsingen niet kan verloorloven daar deze zeer kostelijk zijn en niet inbegrepen zijn in de sociale zekerheid. Dat er dus een manifeste dwaling is en miskenning van de realiteit. Dat er een manifeste dwaling is bij het nemen van de aangevochten beslissing.*”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) *De verwerende partij stelt vooreerst vast dat verzoekster in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door haar opgeworpen schending van artikel 8 EVRM.*

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekster vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoekster slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoekster door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.). Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, stelt de verwerende partij vast, bij lezing van de toelichting van het middel, dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 197879, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt. Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoeksters uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn. Verzoekster houdt voor dat er een “verkeerde interpretatie” is van de mogelijke zorgen in het land van herkomst, “daar waar deze verzorging niet kan verstrekt worden op het platteland doch slechts in de grotere steden maar dat vertoogster zich deze verplaatsingen niet kan

veroorloven." De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde ter dege heeft onderzocht of de behandeling voor verzoekster in haar land van herkomst financieel toegankelijk is, zoals genoegzaam blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing: "Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko. Uit het administratief dossier blijkt dat Marokko een systeem van sociaal zekerheid kent. Dit systeem bestaat enerzijds uit de AMO (Assurance Maladie Obligatoire) voor werknemers uit zowel de publieke als de private sector dat de belanghebbenden beschermd in geval van o.m. ziekte, invaliditeit en ouderdom, het INAVA-regime voor ambachtslui, handelaars en vrije beroepen, en het RAMED-systeem (Régime d'assurance médicale des économiquement démunis) dat gebaseerd is op het solidariteitsprincipe en ook aan de economisch zwakkeren en de allerarmsten de toegang tot de Marokkaanse gezondheidszorg garandeert. Daarnaast is er de stichting van koning Mohamed V die zich tot doel stelt om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Naast het opzetten van projecten voor vrouwen, gehandicapten en kinderen, heeft de stichting ook humanitaire projecten, zoals het leveren van voedselpakketten vooral tijdens de ramadan," en werkt ze ook rond het toegankelijk maken van de gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij. Betrokkene legt verder geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko - het land waar zij tenslotte ruim 40 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp. De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd". Verzoeksters bijzonder summiere en ongestaafe beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Verzoekster weerlegt deze motieven allerminst. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster geenszins aantoonde "op het platteland" te wonen in haar land van herkomst. Overigens dient te worden opgemerkt dat verzoekster in haar visumaanvraag destijds als adres 'Tanger' opgaf, hetgeen bezwaarlijk als 'platteland' kan worden beschouwd. Tevens heeft één van verzoeksters eigen artsen geattesteerd dat verzoekster voor haar aandoening reeds werd behandeld in het land van herkomst, zoals ook blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer. Verzoeksters loutere beweringen zijn dan ook volstrekt ongeloofwaardig en kunnen niet worden aangenomen. De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het enig middel kan aldus niet worden aangenomen."

2.3. Verzoekster laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. Verzoekster laat ook na te duiden welke "principe van goed bestuur" zij geschonden acht door de bestreden beslissing. Het middel is op dit vlak onontvankelijk en de door de verwerende partij in haar nota opgeworpen exceptie van ontvankelijkheid van het middel is in de aangeduide mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Waar verzoekster de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert, dient de Raad vast te stellen dat verzoekster slechts een bloot betoog voert inzake dure verplaatsingen van het platteland

naar de grotere steden. Een betoog dat niet ondersteund wordt door stukken ter staving van de elementen die aangevoerd worden, kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen noch wordt hiermee een manifeste dwaling in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA